

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐμάθομεν τὴν ἀληθὴ αἰτίαν τῆς τριπουκορραλλικῆς διενέξεως. Ὅτε ἐλέγομεν ὅτι τὰ διαβουλευόμενα προσωπικά θὰ ἔφεραν τοὺς δύο συναδέλφους εἰς διένεξιν, δὲν ἠπατώμεθα. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ ὁ Τρικούπης ἀπεφάσισε νὰ ἀνταλλάξῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, ἀφ’ οὗ προηγουμένως εἶχεν ἀπαλλαγῇ τοῦ χαρτοφυλακίου τῶν ἐξωτερικῶν. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐννοοῖσε νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν κ. Λομβάρδον, ἱκανοποιῶν μὲν ἴσως αὐτὸν διότι ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς κυβερνήσεως τῷ εἶχε δώσει τὸ ἐν τῇ χυδαίᾳ πολιτικῇ θεωρούμενον ὡς πρόστυχον ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, συγχρόνως δὲ καὶ ἔχων πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἐκ Ζακύνθου πολιτευτοῦ, τὴν μάλιστα κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὁπότε χρειάζεται περὶ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπουργείου αὐτοῦ πολλὴ σβελλοσύνη καὶ ὑγρότης χαρακτῆρος· ἀλλ’ ὁ κ. Ράλλης ὅστις πρὸ πολλοῦ θεωρεῖ ἑαυτὸν ὡς τὸν πρακτικώτερον τοῦ κόμματος καὶ ἀνθαμιλλώμενον εἰς τὴν δικηκτικὴν τοῦ κόμματος ἱκανότητα πρὸς αὐτὸν τὸν Κουμουνδούρον, ἐφιλοδύξει δι’ ἑαυτὸν τὸ χρεῦσθαι ὑπουργεῖον, λόγῳ ὅτι τὸ παρελθὸν τοῦ κ. Λομβάρδου ἐν τῇ ἐκλογικῇ ἐνεργείᾳ δὲν τὸν συνιστᾷ πολὺ εἰς τὴν ἀνεξάρτητον κοινὴν γνώμην καὶ ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ θὰ ἐσχισμάτιζε τὴν ιδέαν ὅτι ἡ κυβερνήσις προϋτίθετο νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς. Μὴ πρὸς ἄλλων δ’ ἐπιμόνως ἑαυτὸν ὡς διάδοχον, κυχαιστεῖτο καὶ νὰ δοθῇ τὸ ὑπουργεῖον εἰς πρόσωπον ἄλλο, οὐδέτερον, ὡς ἔλεγει. Ὁ κ. Ράλλης εἶχε μεθ’ ἑαυτοῦ τὸν κ. Ροῦφον· ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἔχει καὶ τὸν νέον ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν συνάδελφον, ἀλλ’ ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὁ

κ. Κοντόσταυλος συνετάχθη μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Λομβάρδου, ἔκτοτε δὲ μῆνις δεινὴ μεταξὺ τῶν τριῶν καὶ τῆς μειοψηφίας Ροῦφου-Ράλλη, μῆνις ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη καὶ τώρα.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐξ Ἀγγλίας ὅτι ἐκλείσθησαν συμφωνίαι μετὰ τῆς κυβερνήσεώς μας· καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν εἰς συναγωνισμὸν μειοδοσίας ἐπὶ ρητοῖς ὅροις ἐργοστασίων διὰ τὴν ναυπήγησιν τῶν τριῶν νέων θωρηκτῶν, καὶ δύο καταδρομικῶν, ἃν δὲν ἀπατώμεθα, τὰ ὅποια θὰ πληρωθῶσι διὰ τοῦ δανείου τῶν σαράντα ἑκατομμυρίων. Καὶ τὰ τρία τὰ θωρηκτὰ ἀνώτερα τὴν δύναμιν καὶ τὸν θώρακα τῶν τουρκικῶν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ «Μαχμουδιέ». Αἱ διαπραγματεύσεις ἐγένοντο ἀπ’ εὐθείας μετὰ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐργοστασίων. Πιστεύομεν ὅτι τὸ ἄγγελμα θέλει χαροποιήσῃ τὸ Πανελλήνιον, συγκαίρως τῷ κ. πρωθυπουργῷ ἐπὶ τῇ ἀθροῦσῳ ἐθνικῇ ἐνεργείᾳ του.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀφίκετο ἐνταῦθα προσκληθεὶς ὡς μάρτυς ὁ γενναῖος λοχαγὸς Ἐπαμεινώνδας Μαυροδῆμος, ὁ δοξάσας καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν σημαίαν εἰς τὰ περυσινὰ μεθυστικὰ. Πολλοὶ φίλοι σπεύδουσι νὰ γνωρίσουν τὸν μετρίοφρωνα ἀξιωματικόν.

Ἰδοὺ καὶ δύο νόστιμα τῶν τριῶν ἐπιτρόπων τῶν πέριξ τῆς Βάρνης χωρικῶν Ἑλλήνων.

Ἐνῷ ἔτρωγον κάπου, περιέργως ἔβλεπον τὸ φῶς τοῦ γκαζιῶ.

— Καλὸ φῶς εἶν’ αὐτό· ἀνάρτει χωρὶς φτύλι.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 484)

— Ἀ! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη μετὰ ζωηρότητος, οὐδεὶς ἄλλος ἐπιθυμεῖ τοῦτο περισσότερο ἀπὸ μένα! Ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ σὰς βοηθήσω, εἴπατε, πῶς;

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω. Διὰ φίλων ἰσχυρῶν κατορθώθη ἡ ἀποφυλάκισις τοῦ Λυκογιάννη, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνεπιστεύθησαν. Εὕρίσκεται εἰς Ἐπινάλ εἰς μίαν εἰκίαν, ὅπου θὰ προσκληθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς διδασκαλίαν αὐτοῦ ἱκανοὶ καθηγηταί. Δυστυχῶς ἀρπασθεὶς πολὺ ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου βίου, ἐπιποθεῖ τὰ ὑψηλὰ δένδρα τοῦ δάσους καὶ τοὺς σκοτεινοὺς βράχους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔζη.

Πρόσωπόν τι, νεῆλς τις, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι πολὺ ἀγαπᾷ, ἀπασχολεῖ διαρκῶς τὸ πνεῦμά του.

Ἡ ὠχρότης τῆς Ἐρριέττης ἀντικατέστη διὰ τοῦ πορφυροῦ χρώματος.

— Ἡ νεῆλς αὕτη, δεσποινίς, εἰσθε σεῖς. Ἐξασκεῖτε ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ἔκτακτον ἐπιρροήν. Παῖς ἡ μυστηριώδης τούτου αἰτία; Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης στερηθεὶς τῆς ἐλευθερίας του, μακρὰν ὁμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ ἐπανιδῇ, δὲν ἔχει πλέον δύναμιν, μήτε θάρρος, μήτε θέλησιν. Εἰς τὰς μακρὰς ὀνειροπολήσεις του, καταβεβλημένος, καταπεπνημένος, πάντοτε πρὸς σὰς διευθύνει τὸν νοῦν του, πιντοτε σὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ προσκαλεῖ.

Μόνον τὸ ὄνομα τῆς Ἐρριέττης ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς μαύρης μελαγχολίας του. Ὡς ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο προσβάλλῃ τῇ ἀσύνει του, ἀνορθοῦται, ἡ φυσιογνωμία του ἐμφυγούται, τὸ μέτωπόν του φωτίζεται, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀκτινοβολοῦσι· παρατηρεῖ κύκλῳ φαινόμενος ὅτι ζητεῖ τινά· ἔπειτα μετὰ μίαν στιγμὴν μὴ βλέπων ἐμφανιζομένην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ, δακρύει, στενάζει καὶ ἐπαναπίπτει εἰς φρικαλέαν ἀναισθησίαν.

Ἡ νεῆλς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ἀναστεναγμὸν τινα, δύο δὲ δάκρυα κατῆλθον μέχρι τῶν παρειῶν της.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, Ἐρριέττη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγυγάρδ, δὲν θὰ λάβητε οἶκτον τοῦ δυστυχοῦς τούτου; Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ πράξητε τι ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν σας; Ἀ! Ἐὰν δὲν συναρπάσθῃτε μετ’ ἐμοῦ, ἐὰν μοῦ ἀρνηθῇτε τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτῶ ἀπὸ σὰς, ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης χάνεται.

Ἡ Ἐρριέττη ἤρξατο αἰωμάζουσα.

Ἄφου δὲ τοῖς παρατηρήθῃ ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι ἀπλὸς στατα ἀέρας,

— Ἐνὰ τέτοιο πρᾶγμα, εἶπαν, ἅμα φύγουμε νὰ πάρουμε μαζί μας, νὰ τὸ ἰδοῦν κ' εἰς τὸ χωριό.

Οἱ αὐτοὶ περιπατοῦντες εἰς τὰς πλατείας καὶ βλέποντες τὸν πολὺν κόσμον ἔλεγαν :

— Ἐδῶ βλέπουμε οὔλοι σκόλη ἔχουν· ἅμ πότε δουλίζουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ;

Ἐδῶκε τὴν παραίτησιν τοῦ ἀξιοπρεπῶς ὁ ἐπὶ τοῖ Λογιστηρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀρχαῖος ὑπάλληλος κ. Γεωργαντάς, δικαιολογήσας· μέχρι καὶ τῶν ὀλιγίστων ὅλας τὰς χρήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν, οὐχ ἤττον μετὰ γενναιότητος προσβληθείσης ἀξιοπρεπείας ἐν τῇ παραίτησιν του προσκαλὼν τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ ὑποβάλῃ εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς του.

Μεθαύριον, Τετάρτην, ἀναχωροῦσιν εἰς Βῶλον οἱ ἐπίτροποι Κεστριντίου διὰ νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐκλέξωσι τὸν τόπον ὅπου θὰ ἐγκατατακθῇ ἡ ἀποικία τῶν ἀποικίᾳ εὐρυνῶντων, ὑψηλῶν, ἡλιοκῶν, ἡρακλείου κατασκευῆς Ἑλλήνων, μὲ τὴν ἀγαθώτεραν καρδίαν καὶ τὰ ἡμερώτερα ἦθῃ, ἐπιδεξίων γεωργῶν καὶ δεξιωτέρων κτηνοτρόφων. Συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ξεναγοῦ τῶν ἱεροδιακόνου Ἀθανασίου Καπουράλη. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ οἱ κάτοικοι θὰ δεξιωθῶσι ἐκυτοῦς μετ' ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος οἷα ἐμπρέπει εἰς τὸν καταδιωκόμενον ἐν Βουλγαρίᾳ ἑλληνισμόν.

ΩΔΕΙΟΝ

Χθὲς ὁ μουσικώτερος καὶ ἐκλεκτότερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν συνήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου μας, ἐνθα ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἐν αὐτῷ μαθητευομένων ἐμελλον νὰ παρᾶσχωσιν ἐν μουσικῇ συναυλίᾳ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐτητίας αὐτῶν προκοπῆς καὶ ἐπιδόσεως πρὸς τὴν αἰθεριωτέραν τῶν τεχνῶν μεθ' ἧς ἐπίσης διατελοῦμεν ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λίαν μεμακρυσμένας σχέσεις.

Ὁλίγω πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ραγδαία βροχὴ ἡλίου ἐπὶ τὸ φθινοπωρινώτερον τὴν γαλανὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Μαΐου, τὰ κύματα τῆς ἀττικῆς κόνεως μετέβαλλεν εἰς θάλασσαν βορβορίου καὶ ἐξουδετέρου εἰσοσάκας· ἦδη, τὴν ἐσπρινὴν ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις παράστασιν τοῦ πολυτλήμοις «Κρίσπου», ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ συρροήν. Τὰ θερινὰ καπελλάκια τῶν Κυριῶν, ἐρατεινοὶ καλαθίσκοι, φέροντες πολλάκις ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Μαΐου—προσέχετε τὰ κεκρυμμένα ρυθάκια—καὶ τὰ τόσῳ τοῦ σύρμου ἐφέτος βυσιόχορα κολόδια, ὡς ἂν συνηφάνησαν ἀπὸ κεράσια διὰ μαγικοῦ ἐργαλείου, ἐπαικίλον ἐν ἀφρονίᾳ τὴν πεζὴν μονοτονίαν τῶν ἀνδρικῶν ἐπενδυτῶν καὶ κεφαλῶν.

Ἡ αἰθουσα στενόχωρος, πληκτικὴ, ἀνεπαρκὴς ὁ φωτισμὸς τῶν κρεμασμένων λαμπτήρων· διὰ τοῦτο καλὰ ἔκαμαν καὶ ἐπανεγείροντες τὰ ριθθέντα παραπιτάσματα, μᾶς ἀπέδωκαν μετ' ὀλίγον τὴν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησιν νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσιν ἀντὶ ἀμφιβόλου σκιοφωτός· ἔξω δὲν εἶχε δύσει ἀκόμη ὁ ἥλιος—ἂν καὶ ἡ ἡμέρα εἴναι αὐστηρότερος τῆς νυκτὸς κριτῆς. Μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα, μανθάνοντες πόσῳ στενόχωρα εἶναι καὶ τὰ μέσα τοῦ Ὁδείου.

Ἐνδεκα ἐκτελέσεις φωνητικῶν καὶ ὀργανικῶν συμφωνιῶν περιεῖχε τὸ πρόγραμμά· φαντασίας καὶ σκηνὰς ἐκ τῶν γνω-

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ ; ἀνέκραξεν ἐκστατικῇ·

— Ν' ἀπομακρύνητε ἐν πρώτοις τὴν ιδέαν τοῦ νὰ εἰσελθῇτε εἰς μοναστήριον.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε.

— Καλῶς. Τώρα νὰ συναινέσητε νὰ πράξητε διὰ τὸν Λυκογιάννην ὅ,τι μέλλω νὰ ζητήσω.

— Εἶπατε, εἶπατε.

— Θὰ ὑπάγητε σεῖς καὶ ἡ μήτηρ σας νὰ κατοικήσητε μετ' ἐν τῷ Λυκογιάννην.

— Παρ' αὐτῷ !

— Βεβαίως, ἐπιδὴ ἄνευ τούτου δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐξασηκώσητε τὴν εὐτυχὴ ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαίς, ἥτις παρεδέχθη τὴν πρότασιν μου ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἰδικῆς σας συναινέσεως, θὰ σᾶς εἶπῃ ὑπὸ ποίους ὁρους θέλει γίνεαι ἡ ἐγκατάστασις σας.

— Ἡ μήτηρ μου παρεδέχθη, κύριε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Μόνον τὴν ἰδικὴν σας συγκατάθεσιν ζητῶ.

Ἡ νεᾶνις περιεργάσθη κύκλῳ κατεπτομένη.

— Ὡ ! ὦ ! εἶπε καλύπτουσα διὰ τὸ χεῖρὼν της τὸ πρόσωπον.

— Λοιπὸν δεσποινίς ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Ἄ ! κύριε.

— Σεῖς μόνη δύνασθε νὰ τὸν σώσετε.

— Θὰ πράξω ὅ,τι θέλει ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς πεπιεσμένης.

Τὰ δὲ δάκρυά της ἐπὶ μακρὸν συγκρατηθέντα ἔρρευσαν ἄφθονα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ τρυφερωτάτου βλέμματός του.

— Δυστυχὲς παιδίον ! ἐπιθύρισε.

Λαβὼν δὲ τὴν χεῖρά της καὶ σφίγγας ἀπαλὰ διὰ φωνῆς μαλακῆς καὶ θωπευτικῆς :

— Εἶσθε ἄγγελος, τῇ εἶπέ· γνωρίζω ποία εἶνε ἡ θυσία τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ κάμετε, ἀλλὰ θὰ ἀμειφθῇτε, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Αὕτη τὸν περιεργάσθη μετὰ τινος τρόμου.

— Εἶμαι φίλος, προσέθεσε, τὸ πιστεύετε ;

— Μάλιστα.

— Ἐχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνην· ἡ ἡσυχία σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ἐπαγρυπνῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικὴν σας καὶ τῆς μητρὸς σας. Κατέχετε τρομερὸν μυστικόν, ὅπερ μένει διὰ παντός θαμμένον εἰς τὴν ψυχὴν σας. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις σᾶς ἀπεκάλυψε τοῦτο, εὐγνωμονῶν δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ πράξητε, ὁ Λυκογιάννης θὰ τὸ τηρήσῃ.

— Τί ! κύριε, γνωρίζετε ; ...

στοτέρων μελοδραμάτων, παιξίματα ἐπὶ πιάνου, τετραχόρδου, βαρβίτου, δυωδίας, τριωδίας, χωρικά μέρη, μονωδίας. Διευθύνων ὦν ἦτον ὁ κ. Σταγκαπίανος.

Γινώσκουμεν ὡσὺν παρ' ἡμῖν ἀνεπαρκῶς καλλιτεγνύονται καὶ ἐπιστήμη καὶ βιομηχανία καὶ καλλιτεχνία· ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ μουσικαὶ συναυλίαι, καὶ φυτολογικαὶ ἐκθέσεις, καὶ καλλιτεχνικοὶ διαγωνισμοὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, καὶ πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα, εἶναι ὡς αἱ πρῶται κατὰ τὸ ἔαρον κινήσεις ἀπονεαρκαζόμενα ζωοφύτων· ὅτι μὴ ἀμοιροῦσαι παρελθόντος, στεροῦνται καὶ ζωτικοῦ παρόντος, καὶ τρέφονται μόνον ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος, ὡς οἱ τέττηγες ἐκ τῆς δρόσου· ὅτι κρίνομεν τὰ τοιαῦτα, μετροῦντες δι' ἰδιαιτέρου πῆχους συγκαταβάσεως. Καὶ ὅμως περὶ τῆς χθεσινῆς ἐν τῇ Ὠδῇ συναυλίας δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι ὑπερβαλοῦσα τὰς προσδοκίας μας δύναται νὰ μετρηθῇ καὶ δι' ἄλλουγενναϊοτέρου πῆχους· καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ ἐντυπώσεις πάντων τῶν ἀκροατῶν τὰς ὁποίας ταπεινότερα καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν.

Ὁ μικρότερος μαθητὴς τοῦ Ὠδείου εἶναι ὁ Νικόλαος Βολογνήνης, ὅστις μεθ' ὅλην τὴν σμικρότητά του, μετ' ἀνδρικῆς ἀπαθείας καὶ σοβαρότητος, κάλλιστα ἐξετέλεσεν εἰς τὸ βιολάκι του φαντασίαν τινὰ ἐκ τῆς Εὐνοουμένης· ὁ νέος Μπαλάνος διὰ τῆς βαρβίτου, οἱ κκ. Ράλλης καὶ Γκίζης, ἐν συμφωνίᾳ τετραχόρδου καὶ αὐλοῦ, καὶ ἡ δεσποινὶς Πολυτίμη Ζαχαριάδου, δὲν ὑστέρησαν βεβαίως εἰς ἀρμονίαν καὶ εὐχέρειαν· ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἐπέσπασε θερμότερα τὰ χειροκροτήματα, ἐν τῇ ἐπὶ τετραχόρδου ἐκτελέσει φαντασίας ἐκ τοῦ Φάουστ, δι' ἐπιδεξιωτέρου χειρισμοῦ τοῦ πλήκτρου καὶ τεχνικωτέρων φθόγγων εἶναι ὁ κ. Ἀνεμογιάννης.

Ἐν τῇ φωνητικῇ μουσικῇ διεκρίθη ὁ νέος κ. Δημήτριος Ρόδιος, ἐκ τῶν ἐρωτικῶς καλλιτεγνύοντων παρ' ἡμῖν τὴν μουσικὴν, συνοδεύσας ἐν τριωδίᾳ ἐκ τῶν Λομβαρδῶν, τὴν δεσποινίδα Σοφίαν Μόσχου, καὶ τὴν Κλεοπάτραν Ἰωαννίδου

ἐν τῇ θελκτικῇ δυωδίᾳ τῆς Χελιδόνος. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω μελωδία ἐψάλλη ἐπὶ ἀρχαίων ἐλληνικῶν στίχων, ἴσως ὡς ἡδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν, ἐπὶ τῶν στίχων τοῦ Ἀνακρέοντος «ἦλθεν, ἦλθε Χελιδὼν». Παράδοξον δὲ ἀντίθεσιν κινούσαν τὸ μειδιάμα, ἐνεποίει ἡ μουσικὴ πρὸς τοὺς στίχους· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἄσμα, κατὰ τὸ πρόγραμμα ἦτο ρόδιον, βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψαλλῇ ἀπὸ τὸν κ. Ρόδιον.

Ἐκ τῶν μαθητῶν τρεῖς συνηγωνίσθησαν εἰς τὸ ἄσμα, ἐνθῶς καὶ αἱ τρεῖς χειροκροτηθεῖσαι : αἱ δεσποινίδες Σοφία Μόσχου, Δέσποινα Βλαχάνη, καὶ Κλεοπάτρα Ἰωαννίδου, φλέβα μεσολογγίτικη. Ἡ χηροτέρα καὶ καλλιτέχνης εἶναι ἡ φωνὴ τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας τὸ ἄσμα ἐνέχει κατὰ ἡδονικὰ τρεμουλιασμάτα· συγκαίρομεν ἐγκαρδίως ἀμφοτέρας· ἀλλὰ χειροκροτοῦμεν ἐγκαρδιώτερον ἐκείνην ἥτις μᾶς συνεκίνησε, τὴν συμπαθεστάτην δεσποινίδα Ἰωαννίδου.

Ἐψάλλε τρεῖς : Ἐν τῇ δυωδίᾳ τῆς χελιδόνος, ἐν τῇ τριωδίᾳ τοῦ Ρουϊδῆος, καὶ τελευταίον τὴν μονωδὴν τῆς παραφροσύνης τῆς Λουκίας· καὶ τρεῖς ἐν τῇ τελευταίᾳ ᾄσματι ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν ζωρῶν χειροκροτημάτων. Τὸ ἄσμα τῆς ἔχει αἶσθημα καὶ ποιήσιν· ἡ φωνὴ τῆς, ἀσημένια, γνωρίζει νὰ ἐκλύεται εἰς σιγαλοὺς ἀπολυτάτους τόνους, ἀναπαύοντας τὴν ψυχὴν σας ἐπὶ βελουδίνων ρόδων. Τὴν σκηνὴν τῆς Λουκίας λίαν εὐτυχῶς διεξήγαγεν· ἡ δύνατο νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ εὐρύτερου πεδίου. Τί δὲν θὰ ἔκαμνε δι' αὐτὴν τελειότερα ἐν Εὐρώπῃ παίδευσις !

Ἦκούσαμεν ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ καλλιτεχνικωτέρας μορφώσεως ἐν Εὐρώπῃ, ἂν δὲν ἐπεκράτει παρ' ἡμῖν ἡ κακῶς ἐννοουμένη σεμνότης, ἡ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνοδὸν. Ἐὰν τοιαύτη πρόληψις, ἐπικρατοῦσα καὶ παρ' αὐτῇ τῇ νέᾳ κόρῃ, δεσμεύει τὴν ἐντελεστέραν αὐτῆς διάπλασιν, δὲν ἐννοοῦμεν τίνι τρόπῳ συμβιβάζεται αὕτη πρὸς τὴν ὑπὸ τόσῃ αἰσίους οἰνῶν ἐπιδιαιχθεῖσαν χθὲς μου-

— Τί πειράζει, ἀφοῦ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ γνωρίζω τίποτε ; Σᾶς εἶπον καὶ ἐπαναλαμβάνω. Οὐδὲν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἡμέραν τινὰ ἔθετο τὴν ὑπαρξὶν ὑμῶν εἰς κίνδυνον, ἔπραξε τοῦτο, διότι ἠθέλησε νὰ σωθῇτε ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη. Ἡδὲν, πιστεύετε τοῦτο, προωρίσθητε διὰ τὴν ἀποστολὴν, ἣν μέλλετε νὰ ἐκπληρώσητε. Ἀπαξ ἔτι, δεσποινίς, ἔχετε ἐμπιστοσύνην καὶ ἀνχμένετε μετὰ γαλήνης, μετ' ἐλπίδος ὅ,τι τὸ ἄγνωστον μέλλον σας ἐπιφυλάσσει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν βημάτων ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ πύργου.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη.

— Ὑγίαινε, δεσποινίς, καὶ μετ' ὀλίγον ! εἶπε.

Χαιρετήσας μετὰ σεβασμοῦ τὴν νεάνίδα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἐφθασεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἐνθα ἀνέμενεν ἡ βαρόννη. Ἄμα ὁ Ραοὺλ κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου, παραδοὺς τὸν ἵππον εἰς ἕνα ὑπηρέτην, ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του. Μετ' ἀνταλλαγῆν λόγων τινῶν, ὁ κ. Λαγγάρδ, ὅπως μὴ φανῇ ὀχληρὸς, ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἡ βαρόννη παρατηρήσασα ἐμπόδισεν αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων τούτων :

— Εἶνε ὁ υἱός μου, κύριε, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐπλησίισεν ἀντιχαιρετήσας τὸν Ραοὺλ.

— Λοιπὸν κύριε ; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ἡ κ. Δεσιμαίζ.

— Συναινῇ, ἀπήντησε. Σπεύσατε, κυρία βαρόννη, σπεύσατε νὰ τῇ ἐκφράσητε τὴν εὐχαριστήσιν σας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο, θὰ τολμῶ νὰ δώσω συμβουλὰς τινὰς εἰς τὸν υἱόν σας. Θέλετε μὲ εὖρε ἐνταῦθα.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἀπῆλθεν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐπανελθὼν πλησίον τοῦ νεανίου τῷ εἶπε.

— Κύριε Ραοὺλ, ἂν καὶ ἀνετράφητε μακρὰν τῆς μητρὸς σας καὶ σπανίως αὕτη σας ἐβλεπεν, ἐν τούτοις ζωρὰ εἶναι ἡ πρὸς σας τρυφερότης αὐτῆς. Πρὸ ὀλίγου μοι ὠμίλει περὶ ὑμῶν μετὰ τινος συγκινήσεως, ἥτις μοι ἐδείκνυε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενὲς, ὕψηλόν καὶ μέγα ἐν τῇ μητρικῇ ἀγάπῃ· μοι ἔλεγεν πόσον ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἐπιτελεσθείσῃ ἐν ὑμῖν μεταβολῇ.

Μοι εἶπεν ὅτι ἐλάβετε τὴν ἀπόφασιν νὰ διαρρήξητε πάντα δεσμόν μετὰ τοῦ παρελθόντος. Πάντες οἱ γνωρίζοντες ὑμᾶς, οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀγαπῶντες ὑμᾶς θὰ σας συγχαρῶσι. Θάρρος λοιπόν ! Πρέπει νὰ ρίψητε εἰς λήθην ὅ,τι συνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος, κατ' αὐτοῦστον, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Ἰακώβου Βαγιάν.

Ὁ νεανίας ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο φρικωδῶς ὠχρὸς.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἦνε ἀνῆλεις διὰ τὸν Ραοὺλ Δεσιμαίζ, ἄσωτον καὶ διεφθαρμένον, θ' ἀφοπλισθῶσιν ἐνώπιον

σικὴν εὐφυΐαν τῆς· καὶ, ἂν ἐκ μόνες τῆς θελήσεώς τῆς ἐξαρτᾶται τοῦτο, θὰ τὴν συνεβουλευόμεν νὰ θυσιάσῃ τὴν πρόληψιν, χάριν τῆς τέχνης, ἥτις εἶναι τόσῳ ἀνωτέρα, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς πατρίδος μας, ἥτις εἶναι τόσον πτωχὴ εἰς πάντα.

Ὁνουλουλοῦ.

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ

Ἦρχισε σήμερον νὰ διανέμῃται εἰς τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητὰς ἐν κομποῖς δοχεῖοις ἐκ λευκοσιδήρου ἐσφραγισμένοις φελλῶ τε κηρῶ τε ἰσπανικῶ μὲ ἐντυπον ἔξωθεν ἐπιγραφὴν καὶ κάτωθεν αὐτῆς εὐμορφὴν ἀγελαδοῦλα **τὸ ἀγνὸν ἀγελαδινὸν γάλα**, τοῦ νέου εἰς θέσιν Γλυκίστρειν Γαλακτοκομεῖου, οὗ τὴν σύστασιν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καθημερινῶς ἀνηγγέλλομεν εἰς τὸ κοινόν, θερμοὶ πάντοτε φίλοι τοιοῦτου ἀληθῶς γνησίαν πολιτισμοῦ ἰδρυμάτων, τῶν ὁποίων τὴν ἀποστολὴν ἡμεῖς ἐκτείνομεν ἔτι πέραν ἀκόμῃ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης ἀγνῆς γαλακτοποισίας. Τὴν διὰ δόσιν ἀγνοῦ γάλακτος ἡμεῖς θεωροῦμεν μέσον δραστηκὸν ἐξημερώσεως τῶν ἡμιαγρίων ἡθῶν μας. Διότι τοῦτο προὔποτίθησι τὴν ἀνάπτυξιν κτηνοτροφίας, αὐτὴ τὴν σύστασιν ἐπαύλεων, αἱ ἐπαύλεις ἦθῃ πατριαρχικὰ, ἐργασίαν παραγωγικὴν καὶ κάρπωσιν κεφαλαίων μακρὰν τῶν ἀτιμιῶν τοῦ χρηματιστηρίου. Ἡ ἑλλειψὶς γάλακτος εἰς πολλὰ μὲν τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἶνε ἐκ τῶν ἀπελπιστικωτέρων φαινομένων. Ἡ γενικὴ ἀντικατάστασις τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ ρητινίτου καὶ τῶν γαλακτιερῶν διὰ τειροσαλάτας, πράσων καὶ κρεμμυδιῶν ἀδικεῖ τὴν φύσιν μας, μολύνει τὴν πλάσιν μας καὶ φθείρει τὸν χαρακτῆρά μας. Ἐξέρχεσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν, κουράζεσαι, ὄνειροπολεῖς, ἐὰν ἐ-

τυχες νὰ διέλθῃς ἄλλοτε γερμανικὰς, ἐλβετικὰς, ἀγγλικὰς ἐξοχὰς, μαγικὴν τινα ἐπαυλιν μὲ ροδοπάρειον χωριατοπούλαν, ἀνασκουμπωμένους ἔχουσιν τοὺς δυνατοὺς βραχιόνας καὶ τὴν χρωματιστὴν ἐμπροσθὲλαν ζωηρεύουσιν τὰ φυσικὰ τῆς χρώματα, ἐτοίμην ἐν ποιήσει καὶ καθαριότητι νὰ σοὶ ἀμέλξῃ πρόσφατον γάλα, νὰ τὸ συνοδεύσῃ μὲ νοπὸν βούτυρον καὶ τῆς ἡμέρας αὐγὰ καὶ γλυκὺν ἄρτον, τὰ ὅποια ὅλα θὰ καταβροχθίσῃ· μὲ ὄρεξιν εὐδαίμονα, ἐγγέων γαλήνην εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου, ἐνῶ ὁ ὀρθαλμὸς σου θ' ἀπολαύσῃ χίλια μικρὰ πράγματα ποιητικὰ ἐν τῇ φυσικῇ τῶν καλλονῇ, καὶ δροσιτικὰ ἐν τῇ ἀπροσποίητῳ ἀφελείᾳ τῶν. Ποῦ ἐδῶ νὰ ἀντιμετωπίσῃς τοιοῦτον θέαμα; Καὶ ποίμνια ἂν συναντήσῃς, ἡ ρυπαρὰ φουστανέλλα τοῦ Λοιδωρικιώτῃ θὰ σοὺ ἀπαντήσῃ ὅτι τὰ πράγματα τὰ ἔχουν ἀμέλξῃ καὶ ἂν θέλῃς ἔλα αὐρίον τὸ πρῶτ' πρωτοῦ χαθῇ ὁ αὐγερινὸς νὰ σοὺ δώσωμεν ὅσο θελήσῃς.

Καὶ ἀφαιρουνται αἱ ἐξοχαὶ μας τὰς δάσεις τῶν, καὶ μᾶς ξηραίνει ὁ ἥλιος, κάμνων ἡμᾶς ὅστ' ἂν μοναχὰ ἐν μέτῳ δύο ἐπιδερμίδων καὶ μᾶς ξηραίνει καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ἡ στυγνὴ ξηροφαγία καὶ στυγνότερα ἐν πάσῃ στιγμῇ καὶ ὥρᾳ ρητινοποισία. Ἀφίνομεν τὸ πόσον κακουργοῦμεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς παιδικῆς πλάσεως, στεροῦντες τῆς μόνης ζωογόνου τροφῆς τῆς γνησίου γάλακτος· ἀφίνομεν τὴν πολυἀριθμον τάξιν τῶν φοιτητῶν καὶ μαθητῶν δηλητηριαζομένων ἢ ὑδρευομένων εἰς τὰ νόθα γαλακτοπωλεῖα· ἀφίνομεν ὅτι ἐπληρώσαμεν τὸν τόπον μας καταστρεπτικῶν αἰγῶν καὶ εἴμεθα τόσον πτωχοὶ εἰς τὰ εὐεργετικὰ καὶ διὰ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς μας καὶ διὰ τὸν μέγαν πλοῦτον, ὃν παράγουσι, μεγάλα ζῶα, τοὺς βόας καὶ τὰς ἀγελάδας.

Ἀπέναντι τῶσων ἰσχυρῶν λόγων, τὸ νέον γαλακτοκομεῖον, ὅπερ συνέστησαν νέοι ἐπιχειρηματίαι πάσης ἄξιου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐνέπλησεν ἡμᾶς πολλῶν ἐλπίδων, ὅτι τὰ τίμια τοῦλάχιστον κεφάλαια χαρακτῆρων ἱπποτικῶν, καὶ ὄχι

τοῦ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ ἀναγνώρισαντος τὰς πλάνας καὶ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ πάντα ποιοῦντος, ὅπως συγχωρηθῶσι ταῦτα. Ἀδιάφορον ἀντὶ τίνος θυσίας πρέπει νὰ ἐξαγοράσῃτε τὸ παρελθόν.... Ἀπαξ ἔτι θάρρος· ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ σας σὰς προστατεύουσιν.

Ἔρχεσθε ἐξ Ἀρεβίλλης, ὅπου ἴδετε καὶ συνεβουλευθῆτε τὸν κ. Βιολαῖν, τὸν ἀρχαῖον καὶ πολυπειρον τοῦτον τῆς μητρὸς σας φίλον. Εἴσθε εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν συμβουλῶν του;

— Ἐγνωστοποίησα εἰς τὸν κ. Βιολαῖν σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόμισα εὐλογον νὰ εἶπω εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ τὸ ἐπεδοκίμασε.

— Ἄ! ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τοῦτο;

— Νομίζω, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ Παρισιῶν.

— Μάλιστα, τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, κύριε, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ καταταχθῶ εἰς σύνταγμά τι τῆς Ἀλγερίας, εἴτε εἰς τοὺς σπαρῇ, εἴτε εἰς τοὺς ἱππεῖς κυνηγούς τῆς Ἀφρικῆς.

— Κάλιστα. Πότε θὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας;

— Αὐρίον θ' ἀποχαιρετήσω τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ μεθαύριον θὰ γίνω στρατιώτης.

— Εἴσθε μορφωμένος καὶ θὰ ἐργασθῇτε ἀκόμῃ· θὰ προαχθῇτε βεβαίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Πρὸ τῆς λήξεως τῶν δύο ἐτῶν, ἐὰν θέλετε, θὰ γίνετε ἀξιωματικός. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔχει φίλους ἔχοντας ἐμπειροὴν, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τινάς. Θὰ συστηθῇτε καὶ θὰ διατελῇτε ὑπὸ εὐνοίαν. Εἰσέλθετε, κύριε Ραοῦλ, εἰσέλθετε εἰς τὴν νέαν ταύτην ὁδόν. Κάμετε τὸ καθήκόν σας καὶ θὰ γίνῃ σκέψις διὰ σᾶς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ βαρόνη Δεσιμαῖζ, ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Σανδράς, ἐγκαθίστατο μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐνοικιασθείσῃ οἰκίᾳ.

Αὐθιμερὸν ὁ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ κατηνύνητο διὰ ταχείας ἀμαξοστοιχίας εἰς Μασσαλίαν, ὁπόθεν ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ σθῇ διὰ τὴν Ἀλγερίαν.

ΚΑ'

ΣΑΜΑΡΑΝΔ

Ἡ οἰκογένεια Σαμαράνδ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Ζουαμβίλλ, ἱστορικός τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀναφέρει ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ ἱππότην τινα Σαμαράνδ, ὅστις κατέστη περιφανὴς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ, κατὰ

καιομένων υπό τῆς νόσου καὶ εὐκόλου ληστροῦ κέρδους ἐβραίων θέλουσι τραπῆ εἰς τοιαύτας ἀγίας ἐπιχειρήσεις. ἐν μεγάλῳ ἐπιζητούσας ἀνάπτυξιν καὶ φυσικῇ καὶ ἡθικῇ ἀτμοσφαίρᾳ· εἰς τοὺς ἀπεξηραμένους ἐξ ἀγριότητος, ζωκλοπῆς, ἀναιρέσεως καὶ φόνων ὀρίζοντάς μας.

Ἐν Ἀθήναις πλὴν τῶν συνήθων γαλακτοπωλῶν, μόνος ὁ Μποῦτος ἐζήτησέ ποτε νὰ σωφρονίσῃ, ἀν καὶ νομίζομεν ὅτι καὶ αὐτοὶ πολὺ δὲν πταίουν, κτηνοτροφίᾳς μὴδὲ ἔχοντες ὑπάρχοντος παρ' ἡμῖν, εἶχομεν δύο γαλακτοπωλεῖα, ἢ μᾶλλον ἀγελαδάρικα, τὸ τοῦ κ. Καμπᾶ μ' ἐσφραγισμένα ἐπίσης δοχεῖα καὶ τὸ τοῦ κ. Μέρλεν, τῶν ἀγοραστῶν πηγαινόντων μόνων τῶν εἰς τὸ προσκύνημα, σύμφωνα μὲ πῆν ἀγγλικὴν πτωχαλαζωνίαν. Βεβαίως ἡ πελατεία καὶ τῶν δύο ἦτο εὐχαριστημένη περισσότερον ἀπὸ τὸ κοινὸν γάλα, ἀν καὶ ἐνίοτε τὸ προβατῖσι γάλα τῶν γαλακτοπωλῶν εἶνε σχεδὸν ἄδολον. Οὐχ ἦττον τὸ γάλα τοῦ νέου γαλακτοκομεῖου, οὐπὲρ ἐγεύθημεν σήμερον, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διότι κτυπᾷ καὶ εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὸν λάρυγγα ὡς γνήσιον γάλα ἀγελαδινόν, ὅπως ἀνηγγέλθη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ.

ΑΡΧΙΡΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΓΓΡΗΜΑΤΑ

Ἰδοὺ ἀκριβὲς κατάλογος τῶν ἐν Καμαρίζῃ τοῦ Λαυρίου εὐρεθέντων ἐσχάτως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ἀρχαίων ἀγγείων :

1) Ἀγαλμάτιον γυναικὸς πεπλοφόρου δέκα ὑφεκατόμετρα ὕψους. 2) Πρόπλασμα πιθανῶς Ἀρποκράτους ἕνεκα τοῦ ὑπερμεγέθους φαλλοῦ ὃν φέρει. 3) Ὁμοιον ἀνδρὸς μὲ τεταμέναις ἡμικυκλικῶς τοὺς βραχίονας. 3) Ὁμοιον μικροτέρου μεγέθους μὲ τετρακυσμένον τὸν δεξιὸν βραχίονα. 5) Ἐφιππον ἄνδρα ἐπὶ ἵππου τὴν μὲν ἀριστεράν χειρὰ ἔχοντα

κατερχομένους ἐπὶ τοῦ ἀκρομίου τοῦ ἵππου τὴν δὲ δεξιάν πρὸ τοῦ προσώπου οἰκνεῖ κρατοῦντα σάλπιγγα. 6) Ἀγαλμάτιον μὲ ποδῆρες ἱμάτιον καὶ φέρων φαλόν, πιθανῶς Ἀρποκράτους. 7) Πρόπλασμα Ἀλώπεκος κεικρυῖαν κεφαλὴν καὶ ἀνεωγμένους τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ὡς ἐλλογεύουσα ὕαιναν. 8) Λύκαιναν μεγαλειτέρου μεγέθους. 9) Πρόπλασμα Διός. 10) Βοῦν ἢ κριὸν μὲ κεκυρτωμένα τὰ κέρα πρὸς τὰ κάτω. 11) Δύο προπλάσματα κυνῶν. 12) Ὁμοιον παριστᾶ ἁλώπεκα ἢ κύνα. 13) Σύμπλεγμα διὸς ἢ ταύρου ἀγχομένου ὑπ' ὄψεως, ἢ κεφαλὴ τοῦ ὁποῖου ἀνυψωμένη μεταξὺ τῶν ὠτων καὶ τοῦ κατ' ἴνιον ὁποῖον κλίνει στρέφουσα πρὸς τὰ δεξιὰ. 14) Ἐπὶ στρογγύλης βάσεως πρόπλασμα σαύρας ἢ κροκοδείλου. 15) Πρόπλασμα κριὸς μὲ ἐστραμμένα τὰ κέρα πρὸς τὸ μέτωπον. 16) Πρόπλασμα κυνός. 17) Ὁμοιον ἄρκτου ἀνεστραμμένης ἐπὶ τῆς ράχεως. 18) Ὁμοιον λύκου ἢ λυκαίνης ἀπὸ τοῦ στόματος κρατούσης ἀνηρτημένην τὴν λεῖαν τῆς μικρῶν ἄντων πιθανῶς. 19) Ἀρκτοῦ πρόπλασμα καθήμενης καὶ ἐχούσης τὸ ἀκρόμιον ἀνυψωμένον ἐν ὀρμῇ. 20) Πρόπλασμα ζώου μακροῦρυχον οἷον λύκου ἢ τινὸς παρὰ πλῆσι. 21) Μικρὸν κοῖλον ἀγγεῖον εἶδος λεκανῆς. 22) Δύο προπλάσματα κυνῶν. 23) Ἐν ἑτερον ἄρκτου. Ταῦτα πάντα εἰσὶ κατασκευασμένα ἐξ ἀργίλου ὁπτῆς καὶ διὰ τῆς χειρίστης τέχνης, μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν πεπλασμένα καὶ προσόμοια τῶν διὰ τῶν χειρῶν ὑπὸ τῶν παίδων κατασκευασμένα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσις, 2 Ἰουνίου. Ἐν ἀνακρινώσει αὐτοῦ πρὸς τὴν

τοῦς χρόνους τῶν τελευταίων σταυροφοριῶν, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀνδραγαθημάτων του.

«Τὸν εἶδον λέγει, ὁ Τρουβλιοθέτης Δεκαμπάγν, εἶδον αὐτὸν μετὰ μεγίστης γενναιότητος ἐφορμῶντα εἰκοσάκις ἐν τῇ συμπλοκῇ, ἀποκρούοντα τοὺς σαρκενούς καὶ ποιοῦντα τρομεράν αὐτῶν σφαγὴν».

Ὁ ἱππότης οὗτος Σαμαράνδ εἶνε ἀπόγονος τῶν μαρκησιῶν Σαμαράνδ, τῶν ὁποίων μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν· Δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν.

Ὅπως δὴποτε ὅμως, βλέπομεν ἕνα μαρκήσιον Σαμαράνδ πολλῆς ἀπολαύοντα εὐνοίας, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ βασιλεῶς Ἑρρίκου τοῦ Δ', καὶ βραδύτερον ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', διοικητοῦ τῆς τοπαρχίας Franche Comté.

Ἡ οἰκογένεια Σαμαράνδ καταγομένη ἐκ τῆς Ἀνώ Βουργονδίας ἦνε ἐπὶ τῆς μοναρχίας ὁλῶς ἀρρωτισμένη εἰς τὴν βασιλείαν. Ἡ μεγίστη αὐτῆς περιουσία προήλθεν ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς ἀπέδωκε τῇ Γαλλίᾳ.

Τῷ 1789, ὁ μαρκήσιος Πέτρος Σαμαράνδ κατεῖχε σπουδαίαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσιν. Νυμφευθεὶς εἶχεν ἀποκτήσει ἕνα μόνον υἱόν, ὅστις ὠνομάσθη Λουδοβίκος.

Παρευθὺς ἐξερρήγνῃ ἡ ἐπανάστασις ἀπειλοῦσα τὴν κλοινζομένην βασιλείαν. Ὁ λαὸς παρέχων τα πρῶτα δείγματα τῆς ἰσχύος κατεκρήνισε τὰ τεῖχη τῆς Βασιλλίης. Ἦγνοετο εἰσέτι μέχρι τίνος σημείου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ προησθάνετο ἤδη ἕκαστος τὰς δυ-

συχίας, αἵτινες ἐμελλον νὰ ἐπισκιάσωσιν ἐπὶ τῆς Γαλλίας, νὰ πλῆξωσι τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἀρρωτισμένους εἰς αὐτόν. Τῶντι δὲ ἡ ἐπανάστασις δὲν ἐβράδυνε νὰ προσλάβῃ τρομεράς διαστάσεις. Οἱ γονεῖς ἐκπονηθέντες μετηνάστευσαν, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον.

Ἰσως μᾶλλον ἀρρωτισμένος ἀκόμη εἰς τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν νέων ἰδεῶν, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ δὲν ἠθέλησεν, ὡς τοσοῦτοι ἄλλοι, νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸν βασιλέα καὶ ἔμεινε ἐν τῇ θέσει του. Ἀλλ' ἐὰν τὸ καθήκον του τῷ ἐπέβαλλε νὰ μὴ ἐγκαταλίπῃ τὰς Βερσαλλίας, ἡσθάνθη ὅμως ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀφήσῃ ἐκτεθειμένους εἰς τὸν κίνδυνον, ὃν αὐτὸς διέτρεχε, τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του. Ὑπεχρέωσε τὴν μαρκησίαν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ νεκροῦ κόμητος τοῦ Λουδοβίκου Σαμαράνδ.

Μετὰ τὴν σύλληψιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐν Βαρένναις καὶ τὴν ἐγκάθειρξιν αὐτῆς ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Τάμπλ, ὁ μαρκήσιος ἀπεσύρθη εἰς τὸν πύργον αὐτοῦ τοῦ Σαμαράνδ, ὅτε ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, ἵνα μεταβῇ παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, ἥτις εἶχεν ἀποκατασταθῇ ἐν μικρᾷ τινι πόλει τῆς Σαξωνίας.

Τοιαύτην τοῦλάχιστον συμβουλὴν ἔδωκεν αὐτῷ πολλοί. Ἀλλ' οὗτος πιστὸς πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα του δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀναχωρήσῃ, ἐνόσφ ὕφιστατο ἡ ἐλπίς τοῦ διασῶσαι τὴν βασιλείαν. (ἀκολουθεῖ)